

opusdei.org

Mons. Fernando Ocáriz: “Vitalnost Crkve ovisi o potpunoj otvorenosti Evandjelju ”

Intervju s Prelatom Opusa Dei,
Monsinjom Fernandom
Ocárizom, objavljenom u
magazinu Palabra.

31.03.2017.

Mons. Fernando Ocáriz s Alfonsom
Riobóm, direktorom Palabra
Magazine.

Alfonso Riobó // Palabra Magazin

Nakon smrti Mons. Javier Echevarria, koji je vodio Opus Dei od 1994. pa do njegovog preminuća, španjolski svećenik Fernando Ocáriz Braña, dotadašnji "broj 2" Prelature, izabran je i od Pape Franje proglašen novim Prelatom, 23. siječnja ove godine. Dva tjedna kasnije, Palabra Magazine dobio je mogućnost voditi ovaj razgovor s Mons. Ocárizom.

Cilj razgovora je bio približiti čitatelju osobu Mons. Fernanda Ocárizu. Novi Prelat Opusa Dei dozvolio je to, svladavajući svoj uobičajeni otpor postavljanju sebe temom razgovora. Određena suzdržanost je tipična za njegov karakter, kao i promišljenost u izražavanju, ali ne i nedostatak srdačnosti i otvorenosti.

Fotografiranje je za njega bio manje ugodan dio dogovora, ali ga je uz humor pretrpio.

Naš susret se zbio u dnevnom boravku Kurije Prelature Opusa Dei, zgrade u kojoj su radili sv. Josemaria Escrivá, bl. Alvaro del Portillo i Javier Echevarría. Kad je Fernando Ocáriz 1994. godine imenovan zamjenikom generala (od 2014. godine bio je pomoćni vikar) preselio se u centar uprave Opusa Dei, gdje je i nastavio živjeti proteklih 50 godina, poznajući svaki detalj aktivnosti Opusa Dei, i djelovao u potpunom jedinstvu sa svojim prethodnicima.

Zahvaljujemo Prelatu na ovom razgovor, prvom ove dužine, samo dva tjedna nakon njegovog izbora i imenovanja 23. siječnja 2017.

Rane godine

Rođeni ste 1944. u Parizu u španjolskoj obitelji. Zašto je Vaša obitelj živjela u Francuskoj?

Zbog Španjolskog građanskog rata. Moj otac je služio u vojsci na strani

republikanaca. On o tome nikada nije želio pričati, ali ja sam to razumio, zbog zapovjedničkog čina koji je imao, mogao je spašavati ljude, i unutar republikanske vojske dolazio je u vrlo rizične situacije. S obzirom na to da nije podržavao Franca, mislio je da bi bilo najbolje otići u Francusku, koristeći situaciju, jer je jedan dio vojske bio u blizini granice, a on je ondje došao preko Katalonije. Bio je vojni veterinar, ali se posvetio istraživanjima biologije životinja. On nije bio, što bi netko mogao pomisliti, političar, nego naprotiv, službenik u vojsci i znanstvenik.

Čega se sjećate iz tog vremena?

Sve što znam o tom razdoblju mog života je ono što su mi drugi rekli. Kad je obitelj preselila u Francusku, tada još nisam bio rođen ja niti sedmo dijete naše obitelji - moja sestra koja je rođena prije mene

(nikada nisam poznavao dvije najstarije sestre koje su umrle jako male, nešto prije nego sam ja bio rođen). Dvoje najmlađih iz obitelji bili su rođeni u Parizu. Ja sam bio rođen u listopadu, samo jedan mjesec nakon što su ga oslobodile američke i francuske trupe predvođene generalom Leclercem.

Je li se u vašem domu razgovaralo o politici?

Ne sjećam se ničeg vezanog uz Pariz. Nakon što smo se vratili u Španjolsku nismo puno razgovarali o politici, ne; samo usputno i u kratkim komentarima – niti o „pozitivcima“ kao ni o „negativcima“ u odnosu na Francov režim. U svakom slučaju treba naglasiti, od tada smo, moj otac i naša obitelj vodili stabilan život. Moj otac je ponovno primljen u javni istraživački centar koji je pripadao Ministarstvu poljoprivrede u

Madridu, gdje je radio sve do svog umirovljenja.

Što je s religijom? Jeste li primili vjeru u svojoj obitelji?

Vjeru sam primio uglavnom kroz svoju obitelj, iznad svega preko moje majke i bake s majčine strane, koja je živjela s nama. Moj otac je bio vrlo dobra osoba, ali se u to vrijeme udaljio od religije. S vremenom se vratio vjerničkom životu, čak je postao supernumerarij Opusa Dei. Ali da, osnove kršćanske pobožnosti primio sam u obiteljskom domu.

Obitelj se iz Pariza vratila u Španjolsku.

Imao sam tada samo tri godine, pa su mi o tome sjećanja vrlo nejasna, maglovita slika vožnje vlakom iz Pariza u Madrid.

Gdje ste pohađali osnovnu školu?

Areneros, Isusovačku školu. Školovao sam se ondje do dobi kad je trebalo krenuti na fakultet. To je bila dobra škola, s ozbiljnom disciplinom. Za usporedbu što sam čuo o drugim školama u to vrijeme, u osam godina koliko sam proveo ondje nisam nikad vidio da isusovac udara neko dijete. Vrlo sam zahvalan za svoje školovanje. Sjećam se većine svojih učitelja, a posebno onih sa završnih godina, na primjer, na posljednjoj godini imali smo profesora matematike koji je bio laik i otac obitelji, prezime mu je bilo Castillo Oliveres. Bio je stvarno iznimna osoba kojeg smo svi osobito cijenili.

Susret s Opusom Dei

**Studirali ste fiziku u Barceloni.
Zašto ste se preselili tamo?**

U stvari, prvu godinu studija sam završio na sveučilištu u Madridu. Bila je to „izborna godina“ na kojoj su nam bili predstavljeni svi tehnički

i znanstveni studiji. Imali smo samo pet predmeta koji su bili je zajednički svim smjerovima: matematiku, fiziku, kemiju, biologiju i geologiju. Bilo je mnogo studenata na našoj godini, velik broj grupa, a svaka s više od stotinu studenata.

Te prve godine imao sam vlč. Francisca Botellu [profesora, svećenika i jednog od prvih vjernika Opusa Dei] kao jednog od profesora matematike. Kasnije je saznao da sam također vjernik Opusa Dei i da namjeravam studirati fiziku, upitao me je: „Zašto želiš studirati fiziku? Zašto ne bi studirao matematiku? Ako želiš zaraditi novac, postani inženjer, ali ako si stvarno zainteresiran za znanost, ne bi li studirao matematiku?“

Kad sam otišao u Barcelonu već sam bio vjernik Opusa Dei. Stanovao sam u studentskom domu Monterols gdje sam istovremeno pohađao studij

fizike, teologije i duhovne formacije za vjernike Prelature.

Kad ste se susreli s Opusom Dei?

Od najranije dobi u obiteljskim razgovorima mojih roditelja s mojom starijom braćom blizancima čuo sam izraz „Opus Dei“. Iako nisam imao pojma što je to, riječi su mi bile poznate.

U studentskom domu se moglo moliti, učiti, družiti i kroz sve te aktivnosti započeo sam upijati duh Opusa Dei.

Kad sam bio na posljednjoj godini visoke škole, preselio sam se u Centar Opusa Dei koji se nalazio u ulici Padilla br. 1, na uglu s ulicom Serrano (zbog toga se centar zvao „Serrano“, ali taj centar više ne postoji). Atmosfera u Centru mi se također svidjela, kao i ono što se tamo govorilo, iako smo u školi već imali duhovne aktivnosti, pa nisam

vidio stvarnu potrebu za tim. Jednom sam također igrao nogomet s onima iz „Serrana“.

Kasnije, nakon završetka visoke škole i prije početka studiranja, u ljeto 1961. godine, moj stariji brat, koji je radio kao pomorski inženjer u brodogradilištu u Cadizu, pozvao me da provedem nekoliko tjedana s njegovom obitelji. U blizini njegove kuće bio je centar Opusa Dei u koji sam počeo odlaziti. Voditelj centra bio je pomorac i inženjer koji me ohrabrio da dobro iskoristim vrijeme, čak mi je dao i knjigu iz kemije kako bih mogao učiti, što mi je bilo nepojmljivo raditi za vrijeme ljetnih praznika!

Na kraju mi je govorio o mogućem pozivu u Djelu. Odgovorio sam jednako kao što bi odgovorila i većina ljudi, rekavši, „Ne. Možda kao moj brat, koji je otac obitelji.“ Kuhao sam to pitanje dok konačno nisam

odlučio. Točno se sjećam tog trenutka: Slušao sam Beethovenovu simfoniju. Naravno da moja odluka nije bila uzrokovana simfonijom, ali su se te dvije stvari poklopile: činjenica da sam slušao Beethovena kad sam odlučio, nakon odluke puno sam molio za to. Nekoliko dana kasnije vratio sam se u Madrid.

Znači li to da volite muziku?

Da.

Tko Vam je omiljeni skladatelj?

Možda Beethoven. Također volim i druge: Vivaldija, Mozarta..., ali ako bih morao izabrati jednog, mislim da bih izabrao Beethovena. Istina da već dosta godina nisam slušao glazbu. Nemam neki plan slušanja glazbe.

Biste li mogli opisati Vašu odluku da se posvetite Bogu?

Nije to bio neki određeni trenutak “susreta” s Bogom. Bio je to prirodan, postupan proces, počevši od najranije dobi kad sam učio moliti. Napredovao sam, i za vrijeme školovanja bio sam sve bliže Bogu, a tamo sam imao priliku svaki dan primiti pričest, pa mislim da mi je to kasnije pomoglo donijeti relativno brzu odluku da se priključim Djelu. Zatražio sam primanje u Djelo jedan mjesec prije mog 17. rođendana, što znači da sam formalno primljen s 18 godina.

Što nam možete reći o godinama provedenim u Barceloni?

U Barceloni sam boravio pet godina, od toga dvije sam boravio u centru studija, koji sam već prije spomenuo, kao stanovnik, a tri godine u istom centru kao dio osoblja. Za to vrijeme studirao sam završne četiri godine diplomskog studija, a nakon toga sam još jednu godinu ostao raditi na istom

fakultetu kao asistent. Sve moje uspomene iz Barcelone su divne: prijateljstva, studij... posebne uspomene imam na posjete bolesnima i siromašnima, što je uobičajeno u Djelu. Mnogi od nas, koji smo tada bili studenti, shvatili smo da nam je dolazak u doticaj sa siromaštvom i patnjom pomoglo staviti u ispravnu perspektivu naše vlastite probleme.

Kada ste susreli svetog Josemariju Escrivu? Kako je to izgledalo?

Bilo je to 23. kolovoza 1963. Bili smo u Pamploni, u kući Belagua, za vrijeme ljetne formacije. Imali smo dugo druženje s njim, najmanje sat i pol. Ostavio je na mene izvanredan utisak. Sjećam se, nakon toga nekolicina nas koji smo tada bili tamo komentirali smo da želimo vidjeti Oca, tako mi zovemo Utemeljitelja Opusa Dei, mnogo češće.

Simpatičnost i prirodnost sv.

Josemarije bili su vrlo izraženi: on nije bio neka stroga osoba, upravo suprotno vrlo spontana i s velikim osjećajem za humor, često je pričao priče, anegdote, a u isto vrijeme i vrlo duboke stvari. Bila je to predivna kombinacija: govorio je duboke stvari na vrlo jednostavan način.

Ponovno sam ga vidio nedugo nakon tog prvog susreta, mislim da je to bilo oko mjesec dana kasnije. Otišao sam u Madrid provesti tamo nekoliko dana, i ispostavilo se da je Otac bio u Molinovieju pa smo ga s različitih mjesta došli vidjeti.

Niti jednom nisam mogao osobno razgovarati s njim. Ali kasnije, ovdje u Rimu imao sam tu priliku, mnogo puta.

Četrdeset godina u Rimu

Preselili ste se u Rim 1967. godine...

Došao sam na studij teologije, a također sam uspio dobiti stipendiju talijanske vlade za fizikalna istraživanja za vrijeme akademske godine 1967.-1968. na sveučilištu *Sapienza*. Na kraju, nisam uspio obaviti mnogo istraživanja, samo onaj obavezni dio koji je bio tražen stipendijom. Kad sam došao, nije mi na pameti bila misao o nastavku karijere u teologiji. Događaji su samo slijedili svoj tijek. Ali nisam imao to u planu.

Bili ste zaređeni za svećenika 1971. godine

Da, bio sam zaređen 15. kolovoza 1971. u bazilici Svetog Mihaela u Madridu. Zaredio nas je biskup Don Marcelo González Martín, barcelonski biskup u to vrijeme, kratko prije toga bio je premješten u Toledo.

U šali smo govorili da je bilo četiri Francuza na našoj promociji: dva su

bila „prava“ Francuza Franck Touzet i Jean-Paul Savignac; i još je bio Agustín Romero, Španjolac koji je mnogo godina živio u Francuskoj, i na posljetku ja koji sam rođen u Parizu i živio sam ondje tri godine.

Ne mogu reći da sam uvijek osjećao svećenički poziv. Kad sam došao u Rim od samog početka sam javno izražavao svoju otvorenost toj mogućnosti, a kasnije sam to vrlo eksplicitno rekao sv. Josemariji: „Oče, otvoren sam mogućnosti da budem zaređen“. Primio me za ruku i između ostalog mi je otprilike ovako rekao: „Radostan sam zbog toga sine, ali kad taj trenutak dođe učinit ćeš to potpuno miran.“ Mislim da se taj razgovor vodio u *Galleria della Campana*, nakon mnogih druženja s njim.

Jest li nakon ređenja u Španjolskoj primili neke pastoralne zadatke?

Ne. Tri dana nakon ređenja slavio sam prvu svečanu misu u bazilici sv. Mihaela i odmah nakon toga vratio sam se u Rim. Ovdje sam otprije sudjelovao u apostolskim aktivnostima s mladima u Orsiniju, u to doba to je bio centar za studente, predavao sam im kršćansku formaciju i sudjelovao u drugim aktivnostima.

Kao svećenik ovdje u Rimu mnogo godina sam pomagao u župi u Tiburtinou (*San Giovanni Battista in Collatino*), a nakon toga u *Sant'Eugenio*. Također sam kao svećenik bio prisutan u mnogim centrima Djela, ženskim i muškim i još sam radio ovdje u uredima sjedišta Opusa Dei. Ukratko, uobičajeni put.

Poznato je da volite tenis. Kada ste ga započeli igrati?

S tenisom sam započeo rano, u Barceloni. Talijan, imenom Giorgio

Carimati, sada stariji svećenik, me mnogo naučio – u to vrijeme je stvarno dobro igrao, skoro na profesionalnom nivou. Ali s tenisom sam često prekidao pa ponovno počinjao, jer sam imao ozljedu desnog lakta pa sam u to vrijeme više vozio bicikl. Sada nastojim igrati tenis i to svaki tjedan. Ali to nije uvijek moguće, ovisi o vremenu, poslu, itd.

Igrate li „prave“ mečeve? Za pobjedu?

Naravno. Vezano uz pobjeđivanje, ovisi protiv koga igram.

Volite li čitati?

Da, ali nema se uvijek vremena... Nemam nekog omiljenog autora. Čitam klasike. Zbog nedostatka vremena treba mi nekoliko godina kako bih pročitao duže knjige. Prije dosta vremena trebalo mi je godinu dana da završim *Rat i mir*. Moram

čitati mnoge stvari iz teologije koju sam studirao do 1994., a također kao član Kongregacije za doktrinu vjere moram proučavati teološke teme.

U teologiji, proučavali ste gledišta središnja za duh Opusa Dei kao npr. božje sinovstvo. Smatrate li kritičnim produbljanje ovih razmišljanja?

Mnogo je učinjeno na tom području. Potrebno je nastaviti i uvijek će biti potrebno nastavljati. Duh Opusa Dei je, kao što bi filozof i teolog Cornelio Fabro rekao „*evanđelje bez dodataka*“. To je evanđelje smješteno u svakodnevni život i uvijek se može bolje.

U tom smislu, mi nismo sada u novom razdoblju, jer uistinu mnogo toga se još mora učiniti. Dovoljno je pročitati na primjer tri toma Ernsta Burkhearta i Javiera Lopeza pod naslovom *Daily Life and Holiness*

U jednom članku objavljenom u tom istom časopisu, kad opisujete Mons. Javier Echevarría upotrebljavate izraz „dinamična vjernost“. U kojem smislu ste to mislili?

Izraz „dinamična vjernost“ nije ništa originalno. To je nešto što sv. Josemaria izričito potvrđuje: načini govorenja i činjenja promjene, iako jezgra i duh ostaju nedodirljivi. To danas nije nešto novo. S jedne strane je duh, a s druge je materijalni aspekt funkcioniranja slučajnih aspekata, i to su stvari koje se s vremenom mogu mijenjati.

Vjernost nije samo mehaničko ponavljanje; to je primjenjivanje iste biti u različitim okolnostima. Mnogo puta je dobro održavati slučajno gledište i idući put ga promijeniti. Odatle dolazi važnost mudrosti, iznad svega kako bi se spoznalo koja

je granica između slučajnog i suštinskog.

Koju ulogu ste imali u osnivanju Pontifikalnog sveučilišta Svetog Križa?

Nisam imao utjecaja na pravni ili institucionalni aspekt. Bio sam samo jedan od prvih profesora. Više godina sam bio profesor na Rimskom sveučilištu Svetog Križa i u vezi sa Sveučilištem u Navarri, a od 1980. do 1984. godine predavao sam na Pontifikalnom sveučilištu Urbaniana; s obzirom na to da sam imao dovoljno publikacija uprava za stručnost Svete Stolice smatrala je da imam dovoljno kvalifikacija odmah započeti kao stalni profesor. Bilo nas je trojica koji smo tada imali dovoljno uvjeta i započeli kao stalni profesori: Antonio Miralles, Miguel Ángel Tabet i ja.

Tko su bili vaši učitelji, gledano s intelektualne strane?

Iz filozofije Cornelio Fabro i Carlos Cardona. Iz teologije, ne bih mogao nikog pojedinog izdvojiti. Za jednu stvar, tu je sv. Toma Akvinski, sv. Augustin, a kasnije Josip Ratzinger. Ali prije svega, rekao bih, sam sv. Josemaria Escrivá logično, ali u neakademsom smislu, zbog svoje dubine i originalnosti. Pa ako bih morao nekoga izabrati kao učitelja teologije, onda bi to bio on.

Uspomene na trojicu papa

Kada ste susreli sv. Ivana Pavla II?

Na jednom od onih dugačkih sastanaka s klerom u Vatikanu, na početku njegovog pontifikata. Kasnije sam ga više puta vidio prateći mons. Javiera Echevarriju. Jeo sam s njim nekoliko puta, s još troje ili četvero ljudi.

Također sam ručao s njim druga dva puta dok sam radio u Kongregaciji za nauk vjere.

Prvi put smo se sastali u papinom apartmanu gdje su osim pape bili i državni tajnik, zamjenik, kardinal Ratzinger kao prefekt i tri konzultanta. Nakon dugog razgovora svi smo prešli u blagovaonicu i za vrijeme obroka svaki od nas je uzeo riječ i rekao svoje mišljenje o predmetu rasprave. Za to vrijeme, taj put i također još jedan drugi put, papa je uglavnom slušao. Na početku je u nekoliko riječi zahvalio što smo nazočili sastanku i nakon toga je zamolio kardinala Ratzingera da predvodi sastanak. Na kraju je iznio sažetak i ocjenu svega što je čuo.

Mislim da je to bilo tom drugom prilikom, nakon što je poslušao i zahvalio svima koji su govorili, stavio je ruku na srce i rekao: „Ali ja sam odgovoran“. Može se vidjeti da suština pitanja uglavnom leži na njemu.

A kad ste susreli Benedikta XVI?

Kardinala Ratzingera susreo sam kad sam imenovan konzultantom u Kongregaciji za nauk vjere 1986. godine. Kasnije su nam se na malim sastancima putevi križali s određenom učestalošću, a i mnogo puta sam ga posjećivao iz raznih razloga.

Sjećate li se neke anegdote s tih susreta?

Jednu stvar koju sam uvijek opažao na njemu je da mnogo sluša. On nikad nije bio onaj koji će prekinuti razgovor.

Sjećam se raznih anegdota. Na primjer, s poznatom aferom Lefebvre.. Razgovarao sam s francuskim biskupom, ako se dobro sjećam 1988. godine. Jednom razgovoru prisustvovao je i kardinal Ratzinger (kao prefekt Kongregacije za nauk vjere), tajnik Kongregacije, sam Lefebvre sa svoja dva savjetnika i jedan ili dva druga konzultanta.

Lefebvre je prihvatio poziv na sastanak ali kasnije se povukao. Ostao sam sam s Ratzingerom u trenutku kad je iz srca prokomentirao: „Kako ne mogu shvatiti da su ništa bez Pape?“

Kad je postao Papa, imao sam mnogo puta priliku pozdraviti ga, ali nikada nismo vodili pravi razgovor. Nakon što se povukao, vidio sam ga dva puta, kad smo ga mons. Echevarría i ja posjetili na mjestu gdje i sad živi. Zapazio sam da je bio vrlo ljubazan, star ali potpuno lucidan.

Govoreći o problemu s Lefebvriancima, mislite li da će se ikad riješiti?

Nisam bio u kontaktu s tim već neko vrijeme, od zadnjeg teološkog sastanka s njim, ali koliko čujem, čini se da se rješenje nazire.

Kad ste prvi put susreli papu Franju?

Susreo sam ga u Argentini dok je još bio pomoćni biskup u Buenos Airesu. Bio sam s mons. Javierom Echevarrijom. Ponovno sam ga vidio 2003. godine, tada je bio kardinal nadbiskup. Ostavljao je dojam ozbiljne osobe, prijateljske, u doticaju s ljudskim brigama. Lice mu se promijenilo, sad ga vidimo sa stalnim osmjehom.

Viđao sam ga nekoliko puta od kad je proglašen Papom. Jučer sam primio njegovo pismo. Poslao sam mu zahvalno pismo jer je brzo potvrdio moje imenovanje i za Gospinu sliku koju mi je taj dan poslao. Odgovorio mi je prekrasnim pismom u kojem, između ostalog, traži da molim za njega, kao što to obično čini.

Prioriteti

Prvoga dana kao Prelat spomenuli ste tri tekuća prioriteta za Opus Dei: mlade, obitelji i ljude u potrebi. Počnimo s mladima.

Važno je da mladi ljudi postavljaju duboka pitanja, koja će na kraju pronaći svoj puni odgovor jedino u Evandjelju.

U radu Opusa Dei s mladim ljudima vidimo da današnji mladi – barem dobra većina njih – velikodušno odgovara velikim idealima, npr. sudjelovanja u aktivnostima služenja najpotrebnijima.

U isto vrijeme, čini se da mnogim mladim ljudima nedostaje nade - zbog nedostatka mogućnosti zapošljavanja, ili zbog obiteljskih problema, zbog potrošačkog mentaliteta, ili zbog različitih ovisnosti, koje zamagljuju ove velike ideale.

Izazovno je približiti ih bliže Evandjelju, bliže Isusu Kristu, pomoći im otkriti njegovu privlačnost. Tako bi otkrili razlog da budu ponosni što su kršćani, što vjeruju, što su radosni i služe drugima.

Izazov je više ih slušati i bolje ih razumjeti. U tom području roditelji imaju glavnu ulogu, zajedno s djedovima i bakama te odgajateljima. Važno je imati vremena za mlade, biti na njihovoj strani. Pokazati im privrženost, strpljenje, ponuditi im društvo, a i naučiti kako ih potaknuti.

Po Vašem mišljenju koji su prioriteti obiteljima?

Razviti ono što je papa Franjo nazvao „srce“ u „*Amoris Laetitia*“, to su poglavlja 4 i 5, apostolske pobudnice o temeljima ljubavi i njezinu rastu.

U današnje vrijeme posebno je važno ponovno otkriti vrijednost bračne obaveze. Živjeti bez sklapanja braka može izgledati kao puno privlačnija opcija, ali ovakav pristup naginje prema osamljenosti i praznini. U isto vrijeme, vezati se podrazumijeva koristiti nečiju slobodu u svrhu moćnog i vrijednog poduhvata.

Osim toga za kršćane sakrament braka pruža potrebnu milost za plodnu vezu, koja nije stvar samo dvoje ljudi, jer Bog je također dio te veze. Zbog toga je važno da pomognemo ponovno otkriti sakramentalnu narav bračne ljubavi, posebno u vrijeme priprema za brak.

Za vrijeme pastoralnih posjeta koje ste imali s mons.

Echevarrío, upoznali ste mnoge inicijative potpore ljudima u potrebi. Jeste li vidjeli ove potrebe izbliza?

Impresivna je bijeda u svijetu. Postoje zemlje u kojima su, s jedne strane, ljudi na vrlo visokom nivou, znanstvenici, itd., a u isto vrijeme, stvarna bijeda, i te dvije stvarnosti koegzistiraju u velikim gradovima. Na drugim mjestima, naći ćete gradove koji izgledaju kao Madrid ili London, a nekoliko kilometara niz ulicu potpuno siromašna četvrt,

cijela divlja naselja se formiraju oko grada. Na različitim mjestima svijet je različit. Ali svugdje je zadržavajuća potreba služenja drugima, potreba da Socijalni nauk Crkve postane stvarnost.

U kojem smislu su ljudi u potrebi prioritet Crkve, a onda i Opusa Dei?

Oni jesu prioritet jer su oni u središtu Evandjelja i zato što njih Isus posebno voli.

Moramo pomoći svakom pojedinom vjerniku Prelature i svakoj osobi koja dođe u doticaj s njenim apostolatom kako bi otkrili da je kršćanski život neodvojiv od pomaganja onima u potrebi.

U Opusu Dei se otpočetak smatra, i to je više institucionalne prirode, da pojedinci unutar Prelature zajedno s drugima provode inicijative koje bi odgovorile na potrebe određenog

trenutka i određenog mjesta gdje oni žive i gdje Djelo nudi duhovnu pomoć. Nedavni primjeri uključuju: *Laguna* u Madridu, medicinska inicijativa koja pruža palijativnu skrb, *Los Pinos* obrazovni centar koji je smješten na rubnom području Montevidea, a pomaže socijalnom razvoju mladih, ili *Iwollo Healt Clinic* dom zdravlja koji pruža besplatnu medicinsku skrb stotinama ljudi u ruralnom području Nigerije. Ovi i mnogi drugi slični poduhvati moraju nastaviti rasti jer Kristovo srce vodi u tom smjeru.

Ako se osvrnemo uokolo, na našem radnom mjestu, u našoj obitelji, naći ćemo dosta mogućnosti: starije osobe koje žive same, obitelji koje prolaze kroz ekonomske poteškoće, siromašni, duže vrijeme nezaposleni, bolesni na tijelu i u duši, izbjeglice,... Sv. Josemaria je pazio da se brine za bolesne, jer je u njima vidio trpeće tijelo Isusa Otkupitelja. Zbog toga se

prema njima odnosio kao prema „blagu“. To su drame koje nalazimo u svakodnevnom životu. Majka Tereza iz Calcutta, sada svetica, bi rekla: „ne morate ići u Indiju brinuti se i ljubiti druge, to možete učiniti upravo u ulici u kojoj živite“.

Današnje društvo nudi nove izazove evangelizaciji, a Papa nas često podsjeća da Crkva treba uvijek „izaći van“. Kako Opus Dei sudjeluje u tom pozivu?

Papa poziva na novi stupanj evangelizacije, karakteriziran radošću onih koji su susreli Isusa Krista pa „izlaze van“ kako bi podijelili taj dar sa svojim bližnjima.

U Opusu Dei smo iskusili jednake poteškoće kao i svi drugi u Crkvi, i mi molimo Gospodina, koji je „Gospodar žetve“, da pošalje „radnike u svoju žetvu“.

Jedina osoba koja može dati istinsku radost je ona koja je iskusila Isusa Krista. Ako kršćanin posvećuje vrijeme svom osobnom odnosu s Isusom, on ili ona će moći posvjedočiti svoju vjeru usred svojih svakodnevnih aktivnosti i pomoći otkriti upravo tamo radost življenja Isusove poruke: radnik sa svojim kolegama radnicima, umjetnik s drugim umjetnicima, studenti s kolegama...

Mi u Opusu Dei – sa svim našim manama – želimo doprinijeti izgradnji Crkve s našeg radnog mjesta, u našim obiteljima... nastojeći posvetiti svakodnevni život. Mnogo puta će to značiti na područjima profesionalnog i socijalnog života koja još nisu iskusila radost Ljubavi Božje i u tom smislu to su periferije na koje moramo doći jedan po jedan, rame uz rame, zajedno.

Zvanja predstavljaju opću brigu Crkve. Što biste predložili na temelju iskustva u Opusu Dei?

Možda je poseban izazov odgajati mlade da budu velikodušni, pomažući im da shvate da davanje sebe Bogu nije žrtva nego dar, dar koji se prima i čini ga sretnim.

Koje je rješenje? Pada mi na pamet što je rekao osnivač Opusa Dei: „Ako želimo biti, budimo bolji“. Životnost Crkve ne ovisi toliko o organizacijskim formulama, novim ili starim, nego na potpunoj otvorenosti Evanđelju koje sa sobom donosi promjenu života. I Benedikt XVI i papa Franjo, su nas podsjetili da je upravo to iznad svih svetaca koji su stvorili Crkvu. Dakle, želimo li vidjeti više poziva za cijelu Crkvu? Nastojimo više odgovoriti na Božju milost, to posvećuje.

Od vašeg izbora neprestano tražite molitve za Crkvu i za Papu. Kako se

u svakodnevnom životu postiže to jedinstvo sa Svetim ocem?

Tražite me savjet. Svatko tko je osobno pozdravio papu Franju, a od 2013. ih je bilo tisuće, čuo je njegovu molbu: „Molite za mene“. To nije obična fraza. Nadam se da u životu svakog katolika dnevno postoji gesta učinjena iz ljubavi prema Svetom Ocu, koji nosi veliki teret: na primjer recitirati jednostavnu molitvu, napraviti malu žrtvu itd. Ne treba tražiti teške stvari, nego konkretne, svakodnevne stvari. Također bih pozvao roditelje da potaknu djecu, da od malih nogu, svakog dana mole kratke molitvice za Papu.